

Tilfælde være Nævningerne, der afgør, ikke blot om Lovens Betingelser for, at Straffen kan forhøjes, nedsættes eller bortfalde, er til Stede, men ogsaa om denne Virkning i det konkrete Tilfælde skal indtræde. En saadan Ordning er ikke blot bedst stemmende med de Synspunkter, paa hvilke Retsplejelovens nugældende Regler i §§ 885 og 886 hviler, men giver sikkert ogsaa den Løsning, som bedst sikrer det for Nævningeinstitutionens heldige Udvikling nødvendige gode Forhold mellem Rettens juridiske og læge Element.

I Overensstemmelse hermed er Ændringsforslagene til §§ 885 og 886 affattede.

Udvalget foreslaar endvidere ved Ændringsforslag til §§ 889 og 890 at ophæve de nuværende i disse Paragraffer opstillede Begrænsninger i Adgangen til at forlange Tillægsspørgsmaal stillet. Særlig paa Grund af Bestemmelserne i Straffelovsforslagets § 72 om Anvendelse af Sikkerhedsforanstaltninger mod en Tiltalt, der frifindes i Henhold til Forslagets § 16, er det nødvendigt, at det, naar Nævningerne vil frifinde, af deres Besvarelse kan ses, om dette skyldes, at det ikke skønnes bevist, at Tiltalte har begaaet en Handling, der falder ind under Lovens Straffebestemmelse, eller om det skyldes, at § 16 er bragt til Anvendelse. Lignende Betragtninger gør sig gældende med Hensyn til Straffelovsforslagets §§ 15 og 18. Man foreslaar derfor, at Nævningerne kun skal kunne udtale sig for Frifindelse i Medfør af en af disse Paragraffer ved Besvarelse af et dertil sigtende Tillægsspørgsmaal.

Men ogsaa med Hensyn til de øvrige Strafedulukkelsesgrunde og med Hensyn til de ovenfor nævnte Bestemmelser, som foreslaas inddraget under Nævningernes Kompetence, bør der være fri Adgang til at forlange Tillægsspørgsmaal stillet. Dette kræves, for at Reglen om, at Nævningerne har Afgørelsen med Hensyn til disse Bestemmelser, kan komme til sin fulde Ret. Man kan endvidere herved sikre sig, at Nævningerne ikke ved deres benægtende Besvarelse af Hovedspørgsmaalet tager Momenter i Be-

tragtning, der slet ikke har været fremdraget under Retsforhandlingen og derfor heller ikke i Retsformandens Retsbelæring. Og endelig undgaar man det uheldige Forhold, som Lovens nugældende Regler kan medføre (jfr. § 889: „bestemte Bevisdata“ og § 890: „noget Datum“), at Nævningerne fra Rettens Tilladelse til eller Nægtelse af, at Tillægsspørgsmaal stilles, mener at kunne drage Slutninger angaaende Rettens Opfattelse med Hensyn til Beviserne for Tilstedeværelsen af de Omstændigheder, som Straffeloven i det paagældende Tilfælde tillægger Virkning.

Ad IX. *En Omordning af Reglerne om processuelle Tilladelser* (Forslag ad Kapitel 20 a [§§ 223 a—223 m] og som Konsekvens heraf ad §§ 223, 394, 397, 398, 417, 422, 435—437, 441, 455 a, 537, 555, 581, 591—593, 595, 606, 645, 661, 662, 665, 674, 675, 678, 949, 951, 962, 963, 966—969, 973, 985, 987 og 990).

Udvalgets Forslag gaar ud paa:

1) at de processuelle Tilladelser, der nu meddeles af Administrationen, fremtidig skal gives af Domstolene,

2) at Retsplejelovens herhenhørende Regler, der nu staar spredt paa mange forskellige Steder i Loven, samles i et enkelt Kapitel,

3) i Forbindelse hermed at gøre Betingelserne for at opnaa de paagældende processuelle Tilladelser mere ensartede.

4) Endelig har man for Sammenhængens Skyld optaget de i Lovforslag 1928—29 §§ 53, 54, 57, 58, 81, 83—87, 97, 98 og 145 indeholdte Forslag.

Ad 1. Ifølge de før Retsplejelovens Ikrafttræden gældende Regler udkrævedes der i en Række Tilfælde kgl. Bevilling, der udfærdigedes af Justitsministeriet, til Afgivelse fra Lovgivningens Bestemmelser om Behandlingen af borgerlige Sager og Straffesager. Af disse Bevillinger, der gaves med Hjemmel i Grundlovens § 27, kan nævnes: Bevilling til Oprejsning (Tilladelse til at appellere efter Appelfristens Udløb); til Kumulation (Forening af Sager); Summa-